

www.e-rara.ch

**Demosthenis Oratorum Graeciae principis Opera, quae ad nostram
aetatem pervenerunt, omnia**

Demosthenes

Basileae, [1549]

Universitätsbibliothek Basel

Persistent Link: <https://doi.org/10.3931/e-rara-93319>

[Demosthenis Oratio Epistolae.]

www.e-rara.ch

Die Plattform e-rara.ch macht die in Schweizer Bibliotheken vorhandenen Drucke online verfügbar. Das Spektrum reicht von Büchern über Karten bis zu illustrierten Materialien – von den Anfängen des Buchdrucks bis ins 20. Jahrhundert.

e-rara.ch provides online access to rare books available in Swiss libraries. The holdings extend from books and maps to illustrated material – from the beginnings of printing to the 20th century.

e-rara.ch met en ligne des reproductions numériques d'imprimés conservés dans les bibliothèques de Suisse. L'éventail va des livres aux documents iconographiques en passant par les cartes – des débuts de l'imprimerie jusqu'au 20e siècle.

e-rara.ch mette a disposizione in rete le edizioni antiche conservate nelle biblioteche svizzere. La collezione comprende libri, carte geografiche e materiale illustrato che risalgono agli inizi della tipografia fino ad arrivare al XX secolo.

Nutzungsbedingungen Dieses Digitalisat kann kostenfrei heruntergeladen werden. Die Lizenzierungsart und die Nutzungsbedingungen sind individuell zu jedem Dokument in den Titelinformationen angegeben. Für weitere Informationen siehe auch [Link]

Terms of Use This digital copy can be downloaded free of charge. The type of licensing and the terms of use are indicated in the title information for each document individually. For further information please refer to the terms of use on [Link]

Conditions d'utilisation Ce document numérique peut être téléchargé gratuitement. Son statut juridique et ses conditions d'utilisation sont précisés dans sa notice détaillée. Pour de plus amples informations, voir [Link]

Condizioni di utilizzo Questo documento può essere scaricato gratuitamente. Il tipo di licenza e le condizioni di utilizzo sono indicate nella notizia bibliografica del singolo documento. Per ulteriori informazioni vedi anche [Link]

debent: sin de rerum delectu deliberaturi, moneo uos ut ipsas res maxime nudas dijudicetis, repudiatis uerbis omnibus, quæ seducere possunt. Hoc igitur unum est quod dico: alterum illud, quod fortasse quibusdam admirabile uideatur, ut si orationes minui uelitis, cum silentio auscultetis. Nam de eo quidem quod aut hæc aut illa conducant, aut quæ quibus in Republica præferenda sint, neque uerba multa suppetunt, nisi quis frustra negari uelit, neque quisquam eadem inculcare denuo ausit. Iustum autem esse dicere, ut aliquis audiat, & ad tumultum respondere, & sermonem ex sermone ferere: nemo est quin possit. Tumultuando igitur non liberamini orationibus, sed & superuacanea quædam audire necesse habetis. Mea uero sententia de his rebus, de quib. deliberatis, hæc est.

DEMOSTHENIS EPISTOLAE.

ARGUMENTVM EPISTOLARVM PER

Hieronimum Vuolfium.

QUæ Harpalus, homo luxuriosus, ob cōscientiæ scelerū, et metu sæuitiæ Alexandri, ex Asia cū ingenti pecunia supplex Athenas confugisset: Demosthenes primum illi asperimè aduersatus, post (ut suspicio fuit) calice præstantis artificij & uiginti talentis delinitus, cum ad sententiā pro concione dicendā a populo uocaretur, lana & fascijs collo diligenter obuoluto, manu significauit, se angina laborare: ubi festiui quidam homunculi reclamauerunt, non anginam eam, sed argentanginam esse. quod a Græcis elegantius dicitur: *ἀργυρογῆλον*. Sed siue id crimen uerum fuerit, siue falsum (id quod Pausanias non leui sanè argumento conatur ostendere) Demosthenes factione inimicorum & præiudicio senatus oppressus, in carcerem conijcitur: è quo uel conuiuentibus Atheniensibus, uel custodibus adiuuantibus, elapsus profugit: in qua fuga, cum etiam ab inimicis præter expectationem uatico instructus, bene sperare iuberetur, magis etiam lamentari cœpit, quod eam cogeretur urbem relinquere, in qua tales haberet inimicos, quales in alia nulla amicos reperturus esset. Primum igitur Træzenem se contulit: postea Macedonum uiolentiā, & Træzeniorū imbecillitatem ueritus, in Calauria insula supplex in Neptuni sacro sedit, atq; ibi has omnes epistolas (una duntaxat excepta) scripsit ad senatum populumq; Atheniensem, in quibus eos partim de ratione gubernandæ reipublicæ monet, partim suam & amicorum causam magna grauitate agit, non sine miserabili fortunæ suæ deploratione, partim in maledicos inuehiunt. Sunt autem eo, nisi salutor, anno, aut certe non multo ante, quo homo eloquentissimus, ætatis secundo & sexagesimo, hausto ueneno periit. Scriptæ ac relictæ, tanquam cygnea quædam cantio, itaq; suauis ut neminem tā inhumanū esse putem, quem non cum commiseratione quadam delectent. Me quidem sic nonnullis in locis afficiunt, humanæ conditionis miseria & ingratiſsimos animos belluæ illius multorum capitum erga præstatiſsimos quosq; uiros et optimè de patria meritos, cogitantem, ut uix possim tenere lachrymas. Exemplari Parrisiensi usus sum, quod non paucis locis correxi: quædam etiam loca lectoris iudicio fuerunt committenda, id quod & feci hætenus ubique, & perpetuò sum facturus, ut quæ comperta habeo, candidè impertiam: quæ dubia & suspecta, discere cupiam, & cognoscere è doctioribus.

DEMOSTHENIS EPISTOLAE

sex, Hieronymo Vuolfio interprete.

DE CONCORDIA.

MNIS & dicti & facti grauioris auspicia ducenda mihi Solennis com- uidentur à dijs immortalibus. Precor autem deos deasq; precatio, omnes, ut quod Atheniensi populo utilissimum est, & populo bene cupientibus, id & nunc & posthac mihi ueniat in mentem scribere, & Atheniensium concioni decernere. Hæc precatus, cum spe mihi diuinitus aliquid bonum uenisse in mentem, sic scribo.

à 70. Nofis, qua
se ostendit ma
gis de republi
ca sollicitū esse,
quā de semet
ipso.

Ab ancipiti oc
casione.

Difficile per li
teras dare con
silium.

Pollicitatio uir
lis consilij.

Autoritatē si
bi conciliat.

1 Concordia
studendum.

2 Decreta stre
nuē exequen
da.

Nam quæ non
profunt singu
la, cūcta iuuāt.

3 Abijciendæ
simultates.

Hic obscure
suam causam
agit Demo
sthenes.

Non euentus
consiliorū spe
ctandus, sed
consulentis a
nimus.

VO'D de meo in patriam reditu, semper omnib. uobis deli
berandi copiam fore puto: nunc de eo nihil scripsi. cum ue
rò uideam hoc nunc esse tempus, quo uos, si recta consilia
sequamini, simul & gloriam & salutem & libertatem adipi
sci possitis, non modò uobis, sed & reliquis uniuersis Gre
cis: sin erraueritis, decepti ue fueritis, non facile posse eandem occasio
nem recuperari: duxi meam, quam de hisce haberem opinionem, in medi
dium esse proferendam. Difficile quidem est per literas pertexere consili
um. Multa enim uos ante rem cognitam soletis interpellare. Ac dicēti fa
cile est, quid uelit animaduvertere: quodq; ignoratur, rectè explicare. Li
bello autem nullum tale adiumentum suppetit contra tumultuantes. Si
tamen audire uoletis cum silentio, & expectabitis, dum rem omnem co
gnoueritis: spero dñs propicijs, quanq; breues hæ literæ sunt, fore ut ap
pareat, me et optimo studio ea conari pro uobis quæ deceāt, et quæ uobis
expediant, perspicuè declaraturum. Neque uerò eo consilio hæce ad uos
dedi literas, quasi uobis desint oratores, alij ue, qui impræmeditati, quic
quid in mentem inciderit, dicant. Sed quæ per experientiam, & ut in ge
rendis rebus uersatus, habeo cognita, ijs expositis, dicendi in publico stu
diosius uberem eorum quæ esse putem è Repub. materiam suppeditare:
uulgo optimorum consiliorum delectum, facilem reddere uolui. Ac cur
hanc epistolam scribere instituerim, hæc sunt. Primum omnium, Atheni
enses, uos cōcordes esse propter communem ciuitatis utilitatē oportet,
ortasq; in prioribus conuentibus missas facere dissensiones. Deinde con
sentiētib. animis omnes, alacriterq; quicquid decretum fuerit, adiuuare.
Nihil enim constanter simpliciterq; agere, non modò est indignū uobis,
& animi parū generosi, sed summo etiā cū periculo cōiunctū. Iā nec illud
uobis ignorandum est, ea quæ per se ad statum rerum uestrarū tuendum
fatis non sunt, si ad reliquas copias adiungantur, effectura, ut multo facili
us omnia consequamini. Quæ igitur illa sunt: neq; ciuitati ulli, neque ul
lis qui singularum urbium uetera instituta defenderūt, irascendū est, sed
delenda potius ex animis memoria iniuriarum. Nam istiusmodi metus ef
ficat, ut qui se foederatis, in manifesto periculo uersantibus, necessarios ef
se sciunt, opem ijsdem promptissimè ferant: qui metu isto liberati, omnes
fient mitiores, in quo non parua est utilitas. Ac oppidatim proclamare ta
lia, stultū fuerit, imo ne fieri quidem id potest. Sed prout uos cū ciuib. ue
stris egisse uiderint, ita efficietis, ut quisq; cum cæteris etiam actum iri ex
pectet. Proinde censeo neq; ciuitatem, neque ducem, neque oratorem,
neque plebeium quenquam eorum qui antehac eum defendisse statum,
qui tum fuit, uisi sunt, à quoquam ullo modo uel taxādum, uel obiurgan
dum: sed concedendum esse hoc, omnes ciues ea egisse, quæ oportuerit,
postquam benignitate deūm conseruata republica, uobis licitum est, de
integro, uestro arbitratu deliberare: & cogitandum, quemadmodum in
naui

naui, cum hi uelificatione, illi remigatione utendum suadent, dici ab utrisque omnia propter salutem tuendam: id uero praelatum esse consilium, quod cum deorum uoluntate congruerit. Quod si de praeteritis in hunc modum statuetis: & fidem inuenietis apud omnes, & officio bonorum uirorum fungemini, & res uestras non parum erigetis: & eos qui in urbibus aduersati uobis fuerunt, eò redigetis, ut aut consilia mutant omnes, aut omnino aliqui esse in culpa ipsi uideantur.

Quae igitur è Republica sunt, ea magnis animis & ciuilitate administrate, & priuatarum rerum recordamini. Atque hæc ego moneo, non eandem humanitatem expertus apud nonnullos, sed per iniuriam & seditionem, in aliorum gratiam quasi propinatus. Verum nec priuatae explendae iracundiae gratia, reipublicae commodis nocendum puto, neque ullam priuati odij partem publicis utilitatibus admisceo: sed ad quæ alios adhortor, ea mihi primò esse facienda censeo. Quae igitur præparanda, quæque cauenda sunt, & quibus agendis (quantum quidem humano consilio prouideri potest) prosperrimo uti successu posse uideamini: ferè à me est explicatum. Quotidianis autem negocijs præesse, & casibus subitis rectè uti, & cuiusque rei intelligere occasiones, & iudicare quæ res benignitate uerborum obtineri possint, quæ item uis extorquendæ sint: ducum officium est, qui rebus præfecti sunt. Qua etiam de causa durissima est dicendæ in consilio sententiæ prouincia. Nam rectè cōsulta, & magno studio laboreque probata, sepe propterea corrumpuntur, quòd non qui ea in mandatis habent, aliter exequentur. Nunc tamen bene successura esse omnia spero. Si quis enim Alexandrū eò fortunatū putat, quòd ei prospere successerunt omnia: is illud reputet, eum agendo, & laborando, & audendo, non desidendo, fuisse fortunatum. Postquam igitur nunc mortuus est, fortuna quærit aliquos quibus adsit: non uos esse debetis, & duces per quos res geri necesse est, quàm beneuolentissimos copiis præficere. Quodque unusquisque uestrum facere poterit et uolet, id ad seipsum dicat & promittat: caueatque ne mentiatur, neque tergiuersandi gratia sibi data esse uerba, non persuasum esse, causetur. Quicquid enim uos neglexeritis, id qui refarciat, neminem inuenietis. Neque idem periculum est in his rebus, quas tum cum uultis, agere licet, consilia sæpe mutare: & in his, propter quas bellum erit gerendum. Sed in huiusmodi rebus sententiæ mutatio, non est aliud quàm consilij & instituti clades. Ne uero tale quippiam committite: sed quicquid acturi estis, id generosis & paratis animis decernite, & ubi semel decreueritis, ductu & auspicijs tum Dodonæi Iouis, tum reliquorum deorum qui multa uobis & præclara & bona, & uera oracula reddiderunt, illorumque ope implorata, uotisque omnibus pro uictoria nuncupatis, fortuna propitia libertatem

Grecis restituite.

DE

* γεγενησθαι
δὲ τὸν ἄρχον
πρὸς τὴν οὐρανὴν
βαλὺντα ὡς
θεῶν.

Querela, &
commendatio
suae integritatis.

ἀνδρῶν
Res singulae
ducibus curantur.

Cur difficilis
consulendi prouincia.

Bene sperandum
Atheniensibus,
Alexandro mortuo, si
aduigilauerint
Fortuna clientem quærit.

Tergiuersationes
abijciendæ.
Non licet bis
peccare in bello.

Fortiter & cōsulendum, &
agendum.

DEMOSTHENIS
DE SVO REDITV, EPI-
stola Secunda.

DEMOSTHENES SENATVI
Populoq. s.

Querela de i-
niquitate ad-
uersariorum.

Ab innocentia
sua & meritis
in Rempubli-
cam.

Summa acto-
rum Demo-
sthenis.

Constans in
aduersis reb.
beneuolentia.

Demosthenes
à Philippo nū-
quam uictus.

Xistimabam, pro meis in Rempublicam meritis, me non modò in fontem, talia non passurum: sed mediocrium eti- am peccatorum, si quam fortè culpam contraxissem, ueni- am impetraturum. Postquam uerò ita accidit, dum uide- bam à uobis, nullis criminibus per senatum apertè demon- stratis & probatis, ex istorum secretis consilijs condemnari omnes: non minus uos de uestro iure concedere, quàm me fraudari existimans: feren- dum æquo esse animo putauì. Nam ijs assentiri iuratos iudices, quæ sena- tus sine ulla probatione affirmarit: de reipublicæ iure cōcedere fuit. Quia uerò iam pro uestra prudētia, eum principatum, quem in senatu quidam sibi parare nitebantur, animaduertistis, & in iudicandis causis argumen- ta spectatis, istorumq; secreta, digna esse reprehensione, deprehendistis: decere censeo, si quidem id uestra etiam cum uoluntate fieri possit, me q- que ita restitui in integrū, ut ij restituti sunt, qui in simili crimine fuerūt: ne solus ego falsum ob crimen, patria, fortunis, & coniunctissimorū con- suetudine priuer. Iurè autem uobis, Athenienses, salus mea curæ fuerit, cum quòd nulla uobis à me orta iniuria, ita sum tractatus: tū propter ue- stram apud exteros existimationem. Neque enim putetis, si nemo uobis in memoriam redigit ea tempora, eas'ue occasiones, quib. ego maximas utilitates attuli Reipublicæ: reliquos etiam Græcos ignorare, aut oblitos esse rerum à me pro uobis gestarum. Quas ego nunc duab. de causis scri- bere uereor singulatim, tum quòd inuidiam reformido, contra quam in ueritate orationis præsidij nihil est: tum quòd multa & indigna illis re- bus, propter reliquorum Græcorum ignauia, nunc agere cogimur. Sum- matim uerò illiusmodi ea sunt, quæ pro uobis ego suscepi, ut & omnibus felicitas, uirtusq; uestra admirationi esset, & ego summorū à uobis pre- miorum spem propositam haberem. Cum uerò ineuitabilis illa quidem, sed iniqua fortuna, non ex æquitate, sed pro sua libidine, susceptum pro li- bertate Græcorum, quod uos gessistis, bellum diiudicasset: reliquo etiam tempore meam erga uos beneuolentiam non abieci, nec eam ulla re muta- ui, non gratia, nō spe, non diuitijs, non potētia, nō securitate. quanquam uidebam omnia hæc ijs contingere qui contra uos rempublicā gerere uel- lent. Quòd uerò in multis & magnis rebus, quibus mihi iurè gloriari li- cet, maximum existimarim, nō dubitabo scribere ad uos: cum Philippus inter eos, qui ab omni æuo memorantur, solertissimus fuerit, ad homi- num uolūtates comitate & affabilitate sic sibi deuinciendas, ut ad nutum paratos haberet, & largitionibus omnes, quorum aliqua esset in Græcis urbibus autoritas, corrupēdos: me solum ab horum neutro esse uictū, id quod etiam nunc uobis gloriosum est, quanquam sæpe congressus & collocutus sim cum Philippo ijs de rebus, propter quas uos me legatum mitte-

mittebatis, & magnam pecuniam, quam ille offerebat, repudiastis, quarum rerum conscij multi etiam hodie uiuunt, quos quid de uobis iudicare consentaneum sit, cogitate. Quod enim talem ita tractastis, id meae calamitati scilicet tribuetur, scelerei nequaquam, uestrae autem iniquitati: quam infamiam consilij mutatione abolebitis. Iam ea quae dixi omnia, minora puto, continua & quottidiana reipublice administratione, in qua ita me gessi, ut neque ulli iracundiae, neque simultatibus, neque iusto quicquid fieri, uel publico, uel priuato seruijerim, neque ullum unquam uel ciuem, uel hospitem sim calumniatus, neque contra uos priuatim facultate mea usus: sed si quid opus esset, publice pro uobis in procinctu steterim. Quod cum nati grandiores norint, aequum est, ut iunioribus concionem aduersus Pythonem Byzantium habitam, indicetis, cum adductis Graecorum legatis adfuit, iniurias nostrae urbis ostensurus: & contrarium eius quod sperarat, expertus, recessit: ubi ego solus oratorum illius temporis, uestram causam defendi. Ac omitto, quot legationes pro uobis obierim, in quibus omnibus nullum unquam uel minimum detrimentum cepistis. Ea enim, o Athenienses, in Republica ratio mea fuit, non ut uos alios alij uinceretis, aut ut ciuitatem contra semetipsam acuerem: sed ad ea uos incitauit, unde gloriam, & magnanimitatis opinionem relatueros uos arbitrarer. Quae cum omnes, tum uero adoloscetes admirari debent: nec cum requirere solum, qui captator aurae popularis, uulgiq; cupiditatum administrator omnium in republica sit (talium enim nulla unquam penuria futura est) sed eum etiam qui bono studio uestra errata reprehendat. Quin et alia multa praetereo, propter quae alius, qui nullam aliam nauasset operam, iure suae salutis haberi rationem postularer: ut edilitia munera, ut triremium instructiones, ut largitiones pecuniarias, omnibus necessarijs temporibus, quibus me non modo primum succurrisse constabit, sed alios etiam esse adhortatum. Quorum singula cogitate Athenienses, quam ea calamitate indigna sint, quae me circumdedit. Cum uero plurimis nunc in malis uerser, quid primum deplem dubito. Vtrum aetatem, qua periculosum exilium experiri praeter consuetudinem & dignitatem cogor: an ignominiam, quod nullius criminis conuictus & reus peractus, damnatus perij: an spem, qua frustratus, haereditatem eorum malorum, quae alijs debebantur, accepi. Neque enim ego uel Harpali amicus fui, uel propter priora mea acta in republica poenas dare debeo: cum & ea quorum accusabar, probata non sint: & ex omnibus de Harpalo factis decretis, sola ea quae ego egi, ciuitatem omni crimine liberarint. Ex quibus omnibus perspiciatur, me occasione quadam circumuentum, non scelerum damnatum, iniuste eam qua in omnes reos uti soletis, iracundiam experiri, propterea quod ego primus in iudicium ueni. Nam quid ego aequi pro mea defensione non attuli, ex ijs quae postea caeteros reos conseruarunt: aut quid amplius uel nunc dicere quisquam possit? Nemo certe. Nam quae facta non sunt, ea facta ut sint, efficere nemo potest. Sed de his, quanquam scribere multa possem, desino. Nam innocentiae conscientiam, experientia me docuit ad iuuandum paruas habere uires: ad augendum animi dolorem,

q omnium

Incorrupte ad ministrata Res publica.

Python refutatus.

Publicae utilitatis studium.

Qualis consiliarius magni facienda.

Liberalitas Demosthenis.

πρ. Δοπολιδ, qua commiserationem mouet.

Senectus.

Exilium.

Ignominia.

Spes irrita.

Innocentiae suae defensio.

omnium esse acerbissimam. Postquam uerò pro uestra sapientia reis omnibus reconciliati estis; & mihi reconciliamini, ô Athenienses. Neque enim (testor deos & heroes) ulli uestrum iniuriam feci, & mihi omnis antea-cta uita mea testimonio est: cui meritò plus fidei haberet à uobis, quàm isti crimini, quod citra accusationem mihi nunc obiectum est: neque me pessimum, aut minimæ fidei esse inter eos, quos calumnia impetijt, deprehendetis. Iam ob discessum meum iurè irasci mihi non potestis. Neque enim ideo abij, quod aut de uobis desperare, aut uspiam aliò respicerem, sed primùm carceris ignominiam animo ferebam grauiter: deinde propter ætatem, afflictionem illam corporis perpeti non poteram. Denique & uos non nolle putabam, illam contumeliam me effugere, quæ neque uos quicquam iuuabat, & me perdebat. Me autem uestri, neque cuiusquam alterius, fuisse studiosum, multis indicijs deprehendetis. Nam & in urbem me contuli, non in qua me splendidissimè uicturum confiderem: sed quò etiam maiores nostros, Persici belli discriminibus circumuentos, uenisse sciebam, & quam uobis esse beneuolentissimam intelligebam. Est autem ea Trœzen, cui precor ut dij potissimum immortales, tum ob beneuolentiam erga uos, tum ob collata in me beneficia, bene uelint omnes: deinde ut & ego à uobis conseruatus, gratiam referre possim. In qua cum quidam gratificandi mihi studio, uos, ob istum in me admissum errorem, reprehendere conarentur: ego summa qua me decuit æquitate, uos defendi. Eamque ob causam in primis factum esse arbitror, ut mihi honos publicè haberetur. Cum uerò hominum beneuolentiam insignem quidem illam, sed uires in præsentia esse minores cernerem: digressus in Neptuni templum, in Calauria sedeo. non modò quòd propter numinis religionem me ibi tutiorem fore spero, (nec enim id exploratum habeo. Nam quæ res in aliorum potestate sitæ sunt, eæ spem tenuem & obscuram periclitanti suppeditant) sed eo etiam, quòd hinc quotidie patriam intueor, in quam tantæ mihi sum beneuolentiæ conscius, quantam utinam à uobis consequar. Ne igitur, Athenienses, diutius etiam præsentibus malis angar, ea mihi decernitote, quæ iam alijs quoque nonnullis tribuistis, ut neque indignum uobis aliquid, mihi usuueniat: neque alijs supplicare cogar, id quod nec uobis honestum esset. Nam si uestra iracundia placari mihi nulla ratione potest, mori me præstiterit. Iurè autem hoc animo esse me, neque sine re hæc iactare credetis. Nam & uestram auctoritatem subiij, & iudicium non detrectaui, ut neque ueritatem indefensam desererem, neque uestrum quisque in me potestatem nō haberet, sed ut uestro arbitratu de me statueretis. Eos enim qui omnia in me ornamenta contulissent, etiam in me (si ita uellent) delinquendi habere potestatem arbitrabar oportere. Quia uerò iusta fortuna, ita uti decuit, iniusta superata, bis uobis istidem de rebus statuendi facultatem dedit, propterea quòd nihil in me, cui mederi non liceat, statuistis: seruatote me, & quæ tum uobis ipsis, tum me digna sunt, decernitote. Nihil enim à me perperam & sceleratè factum reperietis, neque me commeritum, ut uel dignitate, uel uita spolier: sed et multitudinis ita esse studiosum, ut qui maximè (ne quid inuidiosum scribam) &

Excusatio & causa fugæ.

Iterum suā beneuolentiam prædicat.

Trœzen deleta exilio.

Excusati Athenienses.

Calauria.

Iterum orat.

Inculcat suam patriæ obseruantiam.

& pulcherrima ex his qui adhuc uiuunt, pro uobis gerendis suscepisse, me' que maxima e' meis æqualibus beneuolentiæ erga uos indicia reliquisse. Neque uero quisquam uestrū putet, Athenienses, me uel ex imbecillitate animi, uel ulla alia turpi de causa, per totam epistolam lamentari. Nam ego nunc ijs conflictor reb. (quod utinam esset aliter) eo modo, quo quisque præsenti- bus in malis sibi indulget: ut doloribus, & lachrymis, & tum patriæ tum uestri desiderio, ærumnarumq; mearum consideratione. Quæ omnia mihi querelas eliciunt, quæ si cum æquitate reputabitis, in nullis meis uestrarum rerū administrationibus, uel molliciei uel timiditatis argui me posse, reperietis. Et hæc hæc hactenus ad omnes uos: priuatim uerò cum ijs qui me lacerant, coram uobis uolo disputare. Nam ea in quibus uestre ignorationi subseruiuerunt, propter uos ab eis facta sint, neque ego accuso quicquam. Postquam uerò cognouistis uos, illa cuiusmodi sint, si ut reliquos missos faciunt, ita me quiescere sinent, rectè facient. Sin exagitare me instituerint, peto, ut uos omnes opem mihi seratis: neque committatis, ut istorum odia plus ualeant, quàm uestra beneuolentia. Valete.

Innocentia et beneuolentia. Excusatio querelarum.

In suos inimicos.

DE LYCVRGI LIBERIS,

Epistola tertia.

DEMOSTHENES SENATVI POPULOq; S.

VAE meis in rebus iurè à uobis tribui mihi putarem, superioribus ad uos exposui literis: quæ cum uobis uidebitur, mihi concedetis. sed hæc, de quibus nunc scribo, non negligi à uobis, neque aduersandi, sed æquitatis studio, cognosci uelim. Cōtingit enim mihi, quanquam peregrè de genti, multos audire qui uos ob ea, quæ Lycurgi liberis acciderunt, reprehendant. Ac literas hasce misisse propter res etiam ab eo uiuente gestas, de quibus æquè mecum omnes, si uoletis officio fungì, gratiam ei habebitis. Qui ut primū ad Rempubicam accesserat, in curatione uectigalium urbanorumq; munerum se collocauit, deq; statu Græciæ ac sociorū scribere nihil fuit solitus. cum uerò eorum etiam, qui præ se populi studium ferebant, plerique uos deseruissent, populi partibus se addixit, non quòd inde munera & redditus capere liceret, (nam aduersæ factioni hæc omnia proposita erant) neque quòd has partes magis extra periculū esse uideret, (multa enim & manifesta pericula res habebat, quæ illi qui populi auctoritatem dicēdo agendoq; tueretur, adire necesse erat) sed quòd natura, popularis & uir bonus fuit. Quanquam autem coram uidebat, tam eos qui populo opem ferre cuperent, propter acceptam cladem esse infirmos, quàm aduersarios uiribus ab omni parte suffultos: nihilominus tamen ipse in ea quæ populo commodarēt, incumberebat, ac postea strenuè palàm & dicebat & agebat, quæ conueniebant. Ob quæ statim, ut omnes norunt, ad supplicium deposcebatur. Scripsissem igitur, ut principio

Magis laborare se de amici liberis, et fama patriæ, quàm de se, ostendit.

Lycurgi popularitas.

Infamia Atheniensium.

dixi, & in illius gratiam; sed tamen cum & uobis expedire putem, ut conuicia quæ apud exteros in uos dicuntur, sciatis: multo magis ad literas mittendas sum incitatus. Peto autem, ut qui priuatim illi iniqui sunt, uera & æqua de eo audire sustineant. Non enim, Athenienses, ignorare debetis, existimationi urbis ex his quæ in eius liberos facta sunt, labem aspergi. Nemo enim Græcorum ignorat, uos uiuenti Lycurgo summos honores habuisse: cumq; ei plurima crimina ab eius inuidis impingerentur, nullum unquam uerum deprehendisse: tantam autem fidem habuisse, & præ omnibus popularem iudicasse, ut de multis causis è sola Lycurgi affirmatione sententiam ferretis, ea quæ uobis satis esset. Id quod minimè fecissetis, nisi uobis uisus fuisset integerrimus. Nunc igitur omnes, qui filios eius in uinculis esse audiunt: & defunctum miserantur, & liberorum eius, ut cum quibus iniquè agatur, uicem dolent. Vos uerò tam acerbè insectantur, ut ego scribere nō ausim. Nam ea quæ inuitus audio, & propter uos defendendos, quantum possum, refuto: eatenus ut uobis indicē, multos esse à quibus reprehendimini, quod scitu uobis esse utilia iudicabam, scripsi. Quæ uerò sine conuicio à quibusdam dicuntur, & auditu fore utilia uobis arbitror, significabo. Nemo uos per errorem & ignoratione ueri, ita de ipso Lycurgo statuere existimat. Nam & longum temporis spacium, quo exploratus nihil unquam contra uos uel cogitare uel agere iniustum deprehensus est, & illud, quod mortalium nemo ullis alijs in rebus uos stuporis arguit: merito istam tollit ignorantie suspicionem. Restat igitur, quod omnes haud frugi hominum esse dicant, ut tantisper cuiusque curam, dum eius uobis usus est, agere uideamini, post, nullam rationem habeatis. Quam enim aliam uos defuncto gratiā relatuos consentaneum est, cum eius liberos & existimationem lædi uideamus: quæ sola, ut in tuto collocentur, etiam morientibus omnibus curæ sunt. Iam nec illud honorum uirorum est, ut ista pecuniæ gratia facere uideantur, id quod neque magnitudini animi uestræ, nec reliquo uitæ instituto congruere apparebit. Nam si uobis illi, tanti ab alijs redimendi essent, è uestro ærario deprompta pecunia: id uos omnes cupidè facturos existimarem. De eo uerò quod per calumniam & ex inuidia factum sit, non habeo quid statuam, nisi prorsus acerbè insectari & proturbare populares homines instituisstis. Quod si ita est, neque rectè, neque utiliter facere decreuistis. Miror autem, si nemo uestrum cogitat, turpe esse, ut populus Atheniensis sapientiæ doctrinæ quæ opinionem præstans omnibus, ad quem in calamitatibus, tanquam ad commune asylum confugi solet, Philippo inhumanior uideatur, qui (ut in potestate regia educatū probabile est) à nemine admonitus, tamen cum secundissimè fortuna usus esset, humanitatis se maximè esse memorē oportere censuit: ab ijs qui aduersus ipsum in acie steterant, & cum quibus de summa rerum depugnat, qui & ciuitates essent, neque perquirere, neq; prodere ausus. Etenim, ut apparet, non ut pleriq; uestri oratores, eadem in omnes esse uel iusta uel honesta putabat: sed ratione habita dignitatis etiam, talia concludebat & decernebat. Vos autem qui estis Athenienses,

ὅτι αὐτὸν οἱ
Ἕλληνες, μὴ δὲ
ἡμεῖς ὠμίσαμεν.

Non ignoratio
uidei pec
care Atheni
enses.

Omnia sunt in
grata: nihil fe
cisse benignè
est.

Inhonestū, ob
pecuniam mul
tare infantes

Inuidiæ resi
stendum.

Philippi mode
ratione uinci
Athenienses,
turpe fore.

Iniustū ob pa
tri obiectum
crimen plecti
filios.

ses, & liberali doctrina perpoliti, quæ stupidos etiam efficere tolerabiles putatur; primum, quod omnium iniquissimum est, quarum rerum patrem accusant quidam, ob eas filios in uincula coniecistis. Atque ita agere perinde esse dicitis, ac si æqualitatem in ponderibus aut mensuris quæreretis, non autem de uirorum instituto uitæ & ratione reipublicæ consultaretis. In qua quidem inquisitione, si bona & popularia & studio Reipublicæ iuandæ suscepta Lycurgi acta uidebuntur, non modò nullo affici malo, sed quibusuis à uobis ornari beneficijs eius liberos æquum est. Sin contraria, illud dum uiueret, pœnas dedisse oportuit: hos uero, ne sic quidem propter obiecta patri à quibusdam crimina, per iracundiam plecti. Omnibus enim omnium delictorum quasi meta est obitus. Quod si hoc eritis animo, ut aliqui populi studiosis irati, ne cum mortuis quidem in gratiam redeant, sed inimicitias etiam ad liberos usque propagent, tradantque posteris: populus autem, cuius causam quique populares agunt, dum horum opera utitur, beneficiorum meminerit, postea floccifaciat: nihil erit miserius quàm populi tueri partes. Quod si Moerodes respondet, hæc argutiora esse quàm quæ intelligat, se uerò eos, ut ne effugerent, in carcerem compegisse: quæritote ex eo, cum Taureas & Patacus & Aristogiton, atque ipse in carcerem traditi, non modò uincti non fuerint, sed & cōciones habuerint, cur istam æquitatem non perspexerit? Sin se tum magistratu quidem esse functum dicet, non autem uerba fecisse in publico, idque permissum sibi fuisse legibus æquum esse qui potest, ut magistratu fungantur hi, quibus uerba facere non licet: illi uerò in uinculis teneantur, quorum de uobis sepe benè meritus fuit pater. Ego quidem hæc coniungere & concludere non possum, nisi hoc publicè uultis ostendere, & uacordiam, & impudētiam, & affectationē improbitatis in ciuitate ualere, & maiorem habere spem incolumitatis: ac, si quid secus acciderit, tales absolui: meliorem autem tueri partem, uitamque modestam & popularē instituire, periculosum esse: ac si quid erretur, nullam ueniae spem esse propositam. Ad hæc non esse iustum omnino, aliter quàm de uiuente sentire, decereque, ut defunctorum potius, quàm uiuentium rationem habeatis, & quæ sunt eius generis, omnia missa faciam: quod ea in confesso esse apud omnes existimo. Sed quàm multos ob patria beneficia honorastis, tam multis etiam aliorum posteris similem referri gratiam uelim. Neque uerò hæc quod reprehenderem attuli, à quo tantum absum, ut eam rem maximè esse à re publica dicam. Prouocatis enim omnes ista ratione ad populum colendum, quippe qui uideant, tametsi uiuentibus obstat inuidia, quo minus honores meritos consequantur, suis tamen liberis digna præmia esse apud uos reposita. An non igitur absurdum, atque adeo turpe est, uos quibusdam alijs, licet ex quo usui fuerunt, multum temporis intercesserit, iudicio de illorum beneficijs ex fama, non ex ijs quæ uidistis, facto, tamen iustam beneuolentiam constanter tribuere: Lycurgum autem, qui nuper adeo & reipublicæ præfuit, & uitam cum morte commutauit, ne in ijs quidem uos, quæ superiori tempore hominibus perditis quoque, & in uos iniurijs tribuebatis, misericordia dico & humanitate: similes eosdemque

Animus spe-
ctatus in con-
silijs & actio-
nibus potius
quàm euentus.
Dilemma.

Querela de in-
grato populi
animo.

Querela de in-
iquitate ad-
uersariorum.

*ὅτι μὴ φήσει
τότ' ἀρχεῖν
ἐδὲ λέγειν, ἐκ
τῆς νόμων
αὐτῶν προοί-
κει, ὥς, &c.

παράλειψας
Ob patris uir-
tutem honos
habendus libe-
ris.

*Bonorum ui-
rorum negle-
ctionem peri-
culosam esse
Reipublicæ.*

*Exempla eorū
quibus multa
cōdonata est.*

*Legū finis est,
ut boni con-
seruentur.*

*Ingratus popu-
li animus pro-
ditores facit.*

*Inuidia benefi-
ciorum memo-
riam superat.*

*Inuehitur in
Pytheam.*

*Minatur ingra-
to populo pe-
nuriā fide-
lium consiliario-
rum.*

experiri, præsertim cum in eius liberos supplicium redundet, quorum etiam hostem (si moderatus sit, & mente utatur) miseresceret. Quin illud etiam demiror, si quis uestrum hoc ignorat, non esse e republica, palam fieri, eos qui aliorum quorundam amicitiam sibi adiunxerunt: & cū res prosperè cedunt, in omnibus esse meliore conditione: & cum fortuna re-
flarit, facile periculis liberari: cum his uerò qui toti à populo pendēt, non modò alijs in rebus peius agi, sed solis etiam his firmas permanere calami-
tates. Atque hoc ita fieri, ostendi faciliè potest. Quis enim uestrum igno-
rat, Lacheti Melanopi filio similiter iudicio uinci accidisse, ut etiam nunc
Lycurgi liberis: Sed propter Alexandri literas omne debitum esse cōdo-
natum: Et rursus Mnesibulum Acharnēsem æquè cōuictum, & iudicum
sententia damnatum, ac Lycurgi liberos: esse tamen (quod equidem gau-
deo) ut merebatur, absolutum: Neq; quisquam istorum qui nunc clami-
tant, propterea leges euerti, queri potuisset, meritò: nec enim euerteban-
tur, cum omnes leges propter æquitatem & salutem bonorū & frugis ho-
minum ferantur: cum que nec calamitates effici immortales, nec ingratos
uideri expediat. Atqui si hæc ita, ut pronunciamus, se habere conducit,
non modò leges non euertebatis, cum illos absolueretis, sed uoluntates
etiam legumlatorum tuebamini, Lachete ad preces Alexandri absoluto,
Mnesibulo propter uitæ frugalitatem & modestiam conseruato. Ne igitur
ostendite, utilius esse externas parare amicitias, quàm populi fidei se-
metipsum committere: neque præstare, ignoto alicui esse notum, quàm
republicam ex utilitate populi administrare. Nam ut is qui suadet ali-
quid, aut magistratu fungitur, placeat omnibus, fieri non potest. Sed si
quis populi rebus ex animo consultum cupit, dignus est qui conseruetur.
Quod nisi fiet, docebitis omnes, alios potius esse colendos, quàm popu-
lum: & cauendum esse, ne quis aliquid utile uobis gessisse intelligatur. In
uniuersum autem commune probrum est, Athenienses, & totius ciuita-
tis calamitas, quòd Inuidia plus ualere apud uos quàm Gratia, putatur:
cum præsertim illa morbus sit, hæc in deorum numerum referantur. At
nec Pytheam prætermittam, qui pro suggesto duntaxat popularis est, po-
stea uerò paratus ad omnia quæ uobis aduersantur. Quem, dum uestras
in gerenda republica, & concionibus habendis partes tuebatur, quis ne-
scit ut seruum agitari, & peregrinitatis accusari solitum, propeq; uenun-
datum ab istis, quibus nunc inseruiens orationes illas contra me scripsit:
Postquam autem ipse nunc ea facit, propter quæ tum alios criminaba-
tur: ita esse locupletem, ut & duas meretriculas alat, quæ ad tabem eum us-
que, optimæ sanè mulieres, redegerunt: & quinque talenta multæ nomi-
ne facilius nūc soluerit, quàm olim totidem drachmas soluere potuisset:
& præter hæc à uobis non modò admissum ad gubernacula ciuitatis, qd
commune probrum est omnibus, sed & patria sacra Delphis pro uobis
fecisse: Quod si talia & tanta exempla uiderint omnes, de quibus nemo
est, quin populi deligere et tueri partes perniciosum esse iudicet: uereor
ne aliquando nulli futuri sint, qui causam uestram tueantur, si præsertim
alios naturæ debitum, & fortuna, & ætas sustulerit, ut Nausiclem, & Cha-
retem

retem, & Diotimum, & Menestheum, & Eudoxum, præterea' que Eudemum, & Ephialtem, & Lycurgum: alios ipsi proieceritis, ut Charidemum, & Philoclem, & me, quibus uos nec ipsi ullos uestri esse studiosiores putatis. Si uerò quosdam æquè studiosos, non inuideo. Vellē autem, si uos ita ut æquum est, eos tractabitis, neq; ita ut nos, malè mulctabitis, eos esse posthac quamplurimos: sin talia, qualia nūc, exempla edideritis, quis est qui se toto animo in istum ordinem dare uelit? Qui quidem simulent, ut hactenus, sic etiam deinceps, non deerunt. Absit autem, ut eorum animi sic palàm conspiciantur, ut istorum, qui quæ tum palàm inficiabantur, ea nunc ita agunt, ut neminem uestrū uel metuant, uel reuereantur. Hæc igitur cogitanda sunt, Athenienses, & nec beneuoli negligendi, nec ijs qui ciuitatem ad acerbicatem sæuitiemq; impellunt, auscultandū. Pre-sens enim rerum status multo magis beneuolentiam & humanitatem flagitat, quàm tumultus, & simultates. quas quidam in immensum exaggeratas usurpantes, contra uos operam locant, ad ea negocia conficienda, quæ dii prohibeant, ne ad exitum perducantur. Si quis autem uestrū hæc cauillatur, is est magna uæcordia refertus. Qui cum ea facta esse uideat, quæ nemo futura metuebat, & olim etiam facta sunt, cum populus per homines insidiatores impulsus, eos à quibus defendebatur, suspectos habere atque odisse cœpit, nunc esse futura non putat: non ne insanit? Hæc, si adessem, coram uobis explicarem. Postquam uerò mecum ita agitur, ut cum eo uelim agi, cuius mendacijs effectum est, ut ego perierim: per literas significauī, uestri & honoris & commodi ratione in primis habita. Secundo loco æquum esse censeo, ut qua beneuolentia Lycurgum uiuentem sum profecutus, eandem erga eius quoque liberos præ me ferā. Si cui uerò fortasse in mentem uenit, mihi multum esse ocij à rebus meis: illi ego respōdere non dubitem, me de uestra utilitate & omnium amicorum defensione non minus esse, quàm de mea salute sollicitum. Nulla igitur curiositate hæc facio, sed ut idem studium, idemq; institutum teneo, sic & hæc & illa pari animo suscipio. Ocij uerò tantū mihi superest, quantum illis, qui uobis malè uolunt, superesse uelim. Ac de his quidem satis. Velim autem pro beneuolentia & amore meo nunc breuiter queri uobiscum, id quod paulo post per lōgas literas, quas (si uiuero) à me expectabitis, faciam, nisi prius à uobis ius meum fuero cōsecutus. quos (ô quid dicam, ut neq; errare, neq; mentiri uidear) nimium negligentes, neq; aliorū neq; uestri ipsorum pudet: ob ea Demosthenē reiecisse, propter quæ Aristogitonem indemnem dimisistis: quæq; ijs qui uos floccifacere audent, non accepta à uobis, tenere licet, ea non dare mihi, ut & ære alieno redacto, & liberalitate amicorum subleuatus, uobis satisfacere possim: ut ne senectutem & exilium mercedis loco pro meis uestra causa exantlatis laboribus auferens, commune probrum eorum qui me læsere iniuria, peregrè in hominum conspectu uerser. Quum autem ego uelim uestro beneficio, & pro magnitudine animorū uestrorū, ab exilio domū reuocari, eaq; infamia, quæ me immerentem obruit, liberari, fidemq; publicam nō diutius petam quàm quantum mihi temporis ad soluēdam mulctam præ-

Votum cū conditione.

Simulatores perniciosi.

Nō auscultandum improbis consiliarijs.

Cauendæ insidiæ nefariorū hominum.

Repetit causas descriptionis.

Non curiositas, sed officij est, amicorum causam agere.

Expostulatio de iniquitate populi erga se.

Reuocari se, non redeundi sibi fieri potestatem cur postulet.

fini.

finiuiſtis: & hæc denegatis, & interrogatis, ut mihi renunciatur, Quis ergo me prohibeat uenire, & hæc agere? Quod uereri didici, Athenienſes, & longè alia fortuna ſum, quàm mea in uos & rem publicam facta merebantur: & quod rei familiaris propter quosdam iacturam feci, ne illi duplum ſoluere cogerentur, cum ſimplum non poſſent, ſatis dare initio pro mea facilitate pollicitus. A' quibus, adiutrice ueſtra beneuolentia, reuerſus, partem ſaltem, ſi non totum, recuperare, ut reliquum uitæ tempus citra dedecus exigere liceret. Quod ſi uerò ita, ut iſti, qui iactant talia, iubent, uenero: ſimul & ignominia, & inopia, & metu conflictabor, quorū uos nihil conſideratis: ſed uerba & humanitatem mihi inuidentes, me ueſtra culpa (ſi fors ita tulerit) interire ſinetis: neque enim alijs quàm uobis ſupplex eſſe poſſum. Ac tum, ſortē meam, ſatis ſcio, miſeraturi eſtis, cum querelæ neq; mihi neque uobis quicquam proderunt. Nam alias opes, præter eas quæ notæ & ereptæ mihi ſunt, habere ne me expectetis. Reliquias igitur, ſi omiſſa contentione id pro humanitate ueſtra mihi tutò facere conceſſeritis, conquiram. Neque enim ab Harpalo me aliquid accepſſe oſtendetis: nam neque conuiſtus ſum, neque accepi. Si uerò ſenatus obſcuram autoritatem, aut uicum Martium intuemini: iudicij de Ariſtogenitone facti recordati, erubeſcite. non enim aliud habeo leuius, qđ mandem ijs qui ad iſtum modum in me deliquerunt. Nec enim iſdem rationibus utique ab eodem ſenatu promulgatum illum, dimitti æquum eſſe dicetis, me uerò interire. Non adeò uos incogitantes eſtis. Neque enim mereor: neq; dignus, neque illo deterior ſum. Infelicem quidem eſſe me, ueſtra cauſa, confiteor. Quis enim infelicem me eſſe neget, cui ad mala cætera id quoq; accedit, ut cum Ariſtogenitone me comparem, præſertim perditum cum incolumi? Neq; hæc iracundè à me dici putetis, neque enim ego uobis iras ſci queam: ſed ut ſuſpiria dolentibus, ſic affectis iniuria conqueſtiones leuamenti aliquid afferre ſolēt. Nam uobis quidem tam bene cupio, quàm uos mihi optarim: & hoc in omnibus rebus & declarauim, & declarabo. Nam initio ſtatim animum induxi meum, quiſquis ad rem publicam acceſſerit, modò bonus ciuis eſſe uelit, eum ſic erga omnes ciues affectum eſſe decere, ut liberos erga parentes: ut eos quàm æquiſſimos experiri optet. ſed qualeſcunq; fuerint, ferat equo animo. Ita enim uinci præclarum eſt, & à prudentibus uictoria conueniens exiſtimat. Valete.

Ab Harpalo ſe
accepſſe ne-
gat.

Senatus auto-
ritatē contem-
nendam.

Summæ miſe-
riæ eſt, bonū
uirum in cala-
mitate, cum
fortunato ne-
bulone compa-
rari.

Excusat uehe-
mentiam ora-
tionis.

Non irascen-
dum ingratiæ
patriæ.

Parentem, ſi
æquus eſt, a-
mes: ſi aliter,
feras.

ADVERSUS THERAMENIS

maledicta. Epistoła quarta.

DEMOSTHENES SENATI PO-

puloq; S.

Theramenis

maledicta

κατ' ἀπὸ τοῦ
ἐν ἑσφύτῳ.

αὐτὸς δὲ δαί-
τι τῶν τοιού-
των ἀλογό-
τερον ἢ, ἢ μὴ
οὐκ ἔστιν.

τι τῶν τοιού-
των ἀλογό-
τερον ἢ, ἢ μὴ
οὐκ ἔστιν.

τι τῶν τοιού-
των ἀλογό-
τερον ἢ, ἢ μὴ
οὐκ ἔστιν.

τι τῶν τοιού-
των ἀλογό-
τερον ἢ, ἢ μὴ
οὐκ ἔστιν.

τι τῶν τοιού-
των ἀλογό-
τερον ἢ, ἢ μὴ
οὐκ ἔστιν.

VDIO de me Theramenem cum alia dixisse contumeliosa, tum uerò exprobrasse calamitatem. Eum igitur ignorare, conuicio, quo nulla eius in quem iacitur, probatur improbitas, apud homines cordatos nihil profici: non miror. Nam & in uita confidentem, & non natura ciuem, & à puero in prostibulo educatum, nescire hæc quàm intelligere, facilius credi potest.

potest. Cum eo igitur, si quando rediero, & mansero incolumis, disputare conabor de ipsius & in me & in uos cōtumelijs: eumq; spero me, quamquam ab omni uerecundia alienum, modestiorem effecturum. Vobis autem publici boni causa uolo per literas, quæ hisce de rebus dicenda habeo, significare. Quæ uobis diligenter animaduertenda sunt, ut, mea quidem sententia, non tantum auscultatione digna, sed etiam memoria. Ego uestram urbem omnium urbium fortunatissimam existimo, & dijs charissimam. Et hæc testari de uobis, & Iouem Dodonæum, & Dionen, & Pythium Apollinem perpetuò, & obsignare insuper, Bonam fortunam esse in urbe uestra. Iam quæ de futuris rebus significant dii, ea eos prædicere perspicuum est: à præteritis autem petitas appellationes, rebus quæ factæ sunt, tribuere. Ego autem quæ apud uos egi in republica, ex ijs sunt quæ iam præterierunt, ob quæ dii uos felices nominarunt. Quo igitur pacto æquum est, uos qui paruistis felices dici: eum uerò qui suasit, cōtrariū cognomē sortiri? Nisi quis hoc fortasse dixerit: communē felicitatē, cuius ego fui suafor, deos esse qui nominēt, quib. mētiri nefas est: priuatū autē conuiciū, quo in me usus est Theramenes, hominē audacē, et impudentē, & rationis etiā expertē dixisse. Neq; uerò solum ē deorū oraculis, bonam esse, qua estis usi, fortunā reperietis: sed ipsis etiam euētibus, modò rectē iudicare libeat, consideratis. Vos enim, si ut homines, negotia cōsiderare uultis, felicissimam ē meis consilijs urbē esse factam reperietis. sin, quæ dii soli eximia tenēt, uos cōsequi postulatis: ea quæ fieri nequeūt, affectatis. Quid igitur dii eximium, hominibus negatum habent: ut bona omnia in sua manu & potestate teneant, eaq; tum seruare ipsi, tum donare cæteris possint: ut quæ mali nihil ab omni æuo uel passi, uel passuri sint. Iam his iactis fundamentis, ut decet: uestrū statum considerate, & cum cæterorū fortuna conferte. Nemo enim ita uæcors est, qui uel quæ Lacedæmonijs accidere, quibus ego nihil consului: uel quæ Persis, ad quos ego nūquam perueni: præsentī uestro statui dicat anteferenda. Omitto Cappadoces, & Syros, & Indicæ regionis homines, in ultimis terris habitātes: quibus omnibus usu uenit, ut multa & acerba & grauiā sustinerent. At Hercule felicius agi uobiscum, quàm cum hisce omnibus, fatebuntur omnes: deteriorius autem quàm cum Thessalis, & Arcadibus, & Argiuis, & qui usdam alijs, quibus accidit ut Philippi societate colerent: Sed minore quàm hi ipsi etiam incommodo recessistis, non eò tantum, quòd nō seruiistis, quo quid maius fieri queat: sed ob hoc etiā, quòd istis omnibus, clades à Philippo illatæ Græcis, & oppressio libertatis, accepta fert. Vnde meritò in odio sunt: uos autem pro salute Græcorū, et corpora & opes et urbem et agros in discrimen adduxisse constat. Vnde consentaneum est, & uos florere gloria, & apud homines æquos, & gratos, gratiā inisse immortalem. Fuit igitur hic meorum consiliorum euentus, ut uestra urbs ex his quæ restiterunt, prosperrima fortuna utatur: illis quæ Philippū adiuuerunt, gloria præstet. Proinde ob hæc dii uobis bona illa oracula reddūt, sed iniquū maledictum in conuiciatoris caput retorquent. Quod ita intelligetur, si quis eius quotidianæ uitæ consuetudinem spectare instituerit. Nam quæ

Attentionem
captat.

Crimē de in-
felicitate ora-
culis refutat.

Is qui suadet,
& qui pareret,
eodem nomi-
ne honestadi.
Scomma.

Felicitatē A-
thenarum ex-
perientia pro-
bari.
Prærogatiua
deorum.

Collatio fortu-
næ Atheniensium
cum fortu-
na cæterorū.

πεκατέλα-
ψις. etiā Græ-
ciæ proditori-
bus feliciores
esse Athenien-
ses.
Seruitus.
Infamia.
Gloria.

Recriminatur
flagitiosum
Theramenum.

*Etiam episto-
la uereri de-
bet.*

illi impreceris, ea ipse de industria facit, qui parentes odio, Pausaniam pædiconem amore prosequatur: qui insolenter se ut uirum iactet, atque interim muliebria patiat: patre superior, turpitudine inferior: qui earum rerum propter quas illum omnes auersantur, obscœna cōmemoratio-
ne suum ipse animum oblectet: ijsq; narrandis recreetur, quæ nauseam audientibus moueant. Neque tamen, ut homo simplex atque ingenuus, desistere potest. Hæc ego non scripsissem, nisi commouere uestram, qua comprehensa latent eius flagitia, memoriam uoluissim. Nam quæ dictu parum uerecunda sunt, ea nec satis honestè scribi possunt. Atq; uel hæc uobis arbitror auditu fuisse molesta. His enim admonitus unusquisque uestrum, multa eius & atrociora & fœda flagitia meminit. Fit igitur ut nec ego quicquam turpe dixerim, & ut iste, quoties in publicum prodierit, suarum fœditatum omnibus monumentum exhibeat. Valete.

AD HERACLEODORVM,

Epistola quinta.

DEMOSTHENES HERACLEO-
doro S.

*Narratio de
accepto nun-
cio.*

*Petitio ne ami-
cum oppugnet*

*Prædicatio
Demosthenis.*

*Platonice phi-
losophie syn-
ceritas.*

Beneuolentia.

*Non contem-
nendus strenu-
us adolescens.*

*Nō imitandi, sed
corrigendi ma-
li.*

V AE mihi Menecrates nunciauit, ijs ego nec tribuere fi-
dem, nec abrogare possum. Dixit enim, Epitimum ab Ara-
to & delatū, & abductum esse in carcerem: te uerò causam
agere, & omnium esse acerrimum eius hostem. Te igitur
per Iouem hospitalem omnesq; deos obtestor, ne quā mi-
hi molestiam & dolorem parias. Præterquam enim quòd Epitimi salus
mihi curæ est, & quòd, si quid ei accideret, magnum mihi ipsi malum dari
uideretur, tuq; eius calamitatis autor ei esses: puderet me etiam eorū qui
conscj sunt, quid ad omnes homines de te dixerim, confusus me uera lo-
qui, re non quidem è familiaribus congressibus comperta, sed quòd te, et
autoritate præditum, & eruditionem amplexum esse uidebam, eam præ-
sertim, quæ in schola Platonis traditur, quæ omnino ab auaricia & uio-
lencia, ceterisq; callidis aucupijs abhorret, ad summam autem bonitatem
& iusticiam omnia refert. Qua doctrina qui eruditus est, huic, ita me dij
ament, non colere simplicem ueritatem, & in omnes esse benefico, nefas
esse duco. Quin illud etiam molestissimum mihi esset, si magno beneuo-
lentiæ erga te quasi impetu concitatus, mutare sententiam, ac alio in te ef-
se animo cogerer. Quibus igitur in rebus me despectum & neglectum ef-
se putem, et si non dixero, eas tamen ita se habituras putato. Quòd si nos
ideo contemnis, quod nondum è principibus sumus, cogita te quoque o-
iim adolescentem, & ea qua nos etate modò sumus, fuisse, & consilijs atq;
actionibus tuis ad tantum fastigium ascendisse: id quod nobis etiam con-
tingere poterit. Nam recta quidem uoluntas adest, cui si fortunę benigni-
tas suffragetur, res ipsa confici queat. Nihil autem melius collocari potest
rectè tributo officio, quod & tu nobis præstare debes, neque ab ullo pru-
dente uel deterior existimari, uel uinci uelis, sed illos tute in tuam perdu-
cito sententiam: itaq; te gerito, ut ne quid è pactis et conuentis nostris de-
sideretur, utq; Epitimus periculis eripiat & liberetur. Adero autem &
ipse